

בנקב שבאזונים תלויים נקבים אחרים, והנקב נמשך לעיניים, לפה ולחוטם, וכאשר עובר הקול דרך העינים יורדות דמעות ומתמתקים הדינים

בְּהַאי נוֹקְבָא דְאִוְדְנִין, תְּלִיין נוֹקְבִין אֲחֵרְנִין בזה הנקב של

האזונים תלויים נקבים אחרים, כי יש באזונים כדמיון גידים חלולים ובהם

תלויים נקבים אחרים, והם הנקבים, והגידים החלולים שבאזניים נמשכים אל **נוֹקְבָא**

דְּעֵינִין הנקב של העינים. **נוֹקְבָא דְפּוּמָא** ואל הנקב של הפה. **נוֹקְבָא**

דְּחוּטָמָא ואל הנקב של החוטם. **מִתְּהוּא קָלָא דְעִיל בְּנוֹקְבָא**

דְאִוְדְנִין ולכן מאותו קול של התפילות והתחנונים שעם ישראל מתפללים בפרט

כאשר הם בצער נכנס אותו קול בנקב של האזניים, **אִי אֲצִטְרִיד עִיל**

לְנוֹקְבֵי דְעֵינִין, וְנִבְעִין דְמַעִין אם צריך נכנס לנקב העינים והוא כאשר

ישראל בצער ומעוררים רחמים ותפילות, תשובה ומעשים טובים ואז הקול נכנס באוזניו

ז"א והולך דרך הגידים לנקב העינים, ויורדות דמעות מחמת אותו קול, ופירושו שיוצא

תוקף הדינים שבתוך מוחי חו"ב דרך העינים בסוד דמעות ונמתקים הדינים ויש ישועות.

מִתְּהוּא קָלָא אִי אֲצִטְרִיד עִיל לְנוֹקְבָא דְחוּטָמָא

דְּפִרְדִּשְׁקָא אם אינו עת רצון וצריך להעניש את הרשעים ח"ו כי הדור אינו זכאי,

והתחנונים זועקים מחמת הרשעים שמציקים להם הולך הקול ונכנס בנקבי האזניים והולך

כח הקול דרך הגידים ונכנס תיכף ומיד בנקבי החוטם הנקרא פרדשקא, **וּמִפְקִי**

תִּנְנָא וְאַשָׁא מִתְּהוּא קָלָא ומוציא עשן ואש מאותו הקול דהיינו דין קשה

מהחוטם. **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** וזה מה שכתוב (במדבר יא) **וַיִּשְׁמַע יְהוָה**

וַיַּחַר אָפוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ יְהוָה ז"א שומע הקול הנכנס מהאזניים

הלימוד היומי

והולך ישר לחוטם ועי"ז ח"ו ותבער במ אש ה'. **וְאִי אֶצְטְרִיד, עֵיל הַהוּא קָלָא לְנוֹקְבָא דְפּוּמָא** ואם צריך לגזור איזו גזירה להרע או להיטיב נכנס אותו קול של התורה והמצוות באוזני ז"א והולך דרך הגידים לתוך נקב חלל הפה, **וּמְלִיל וְגִזֵּר מְלִין** (נ"א גִּזְרִין) וגורם לדבר ולגזור גזירות כי ברוח הפה דז"א מתלבשים נביאים נאמנים (כדאיתא באד"ר קל"א) וכאשר יגיע קולם באוזניו יכנס לנקב הפה ומגלה סודו לעבדיו הנביאים **מִהַהוּא קָלָא פְלָא** ואומר שמאותו קול הנכנס לאוזנים נעשה הכל שהרי מהקול המגיע לאוזנים ממנו נמשך לעינים לחוטם ולפה **מִהַהוּא קָלָא דְאוּדְנִין. עֵיל בְּכָל גּוּפָא וְאַתְרֵגִּישׁ מִנִּיהּ** מאותו קול הנכנס לאוזנים משם נכנס לכל הגוף, ואז מתרגש הגוף שהוא התפארת ומכריע בין דין לרחמים, וכמובן שלפי הקול של התשובה והתפילה כך הכרעתו. **פְּלָא** (ס"א כְּמָה תְּלִיָא) **תְּלִיָא בְּהַאי אוּדְנָא** ואם כן הכל תלוי בזה הקול הנכנס באוזני ז"א, וזה קובע אם לעולמות העליונים ואם לעולמות התחתונים. **וְכַאֲה מָאן דְּנָטִיר מְלִוי** אשריו ואשרי חלקו מי ששומר את דיבורו ולשונו מנבלות הפה ולשון הרע ודבר שקר וחנופה. **עַל דָּא כְּתִיב** ועל זה נאמר (תהלים לד) **נְצוֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרַע וּשְׁפָתֶיךָ מִדִּבֶּר מְרָמָה.**

הַאי אוּדְנָא קָרִי בִּיהּ שְׁמִיעָה זו האוזן של ז"א קוראים בה ואומרים עליה לשון שמיעה כמ"ש אוזן שומעת דהיינו שהאוזן מבינה מה שאומרים לה ולכן היא בחינת בינה. **וּבְשְׁמִיעָה אֶתְפְּלִילֵן אֲנוּן מוֹחִי** ובשמיעה שהיא בינה נכללים בה ג' מוחי חב"ד כי בשלושת מוחי חב"ד מצינו לשון שמיעה כדמפרש ואזיל. **חֲכָמָה אֶתְפְּלִיל בִּיהּ, דְּכְתִיב** (מלכים א ג) **וְנָתַתָּ**

הלימוד היומי

לְעַבְדְּךָ לֵב שׁוֹמֵעַ בחינת חכמה נכלל ג"כ בלשון שמיעה כמ"ש בתפילת שלמה
המלך ונתת לעבדך לב שומע דהיינו חכמה בל"ב נתיבות, וכמו שכתוב אח"כ וזה' נתן
חכמה לשלמה הרי שלב שומע היינו חכמה. **בִּינָה, כְּמָה דְּאֵת אָמַר** בינה
נקראת שמיעה ובה עיקר השמיעה כמ"ש (שמואל א ג) **דְּבַר כִּי שׁוֹמֵעַ עַבְדְּךָ**
דהיינו שעבדך מבין מה שאתה אומר. (מלכים ב יח) **כִּי שׁוֹמְעִים אֲנַחְנוּ** דהיינו
מבינים אנחנו. (ובְּהַנִּי תְלִיין פֿלא) **דַּעַת, כְּמָה דְּאֵת אָמַר**, (משלי ד) דעת
ג"כ נקרא שמיעה כמ"ש **שְׁמַע בְּנִי וְקַח אִמְרִי**. (משלי ב) ושמע פירושו "דע
בני" שהרי בני הוא ז"א שהוא בחינת בן לדעת, וכמ"ש דע את אלהי אביך **וּמִצּוֹתַי**
תִּצְפּוֹן אֶתְךָ אם אתה בני תלמד תורה ותדע את אלהי אביך תזכה שמצוותי
תצפון איתך. **הָא פֿלֵא תְלִיין בְּאוּדְנִין** הרי שהכל תלוי באוזנים ובפרט
ג' מוחי חב"ד תלויים בשמיעת האוזנים.

בְּהֵאֵי אוּדְנָא תְלִיין צְלוֹתִין וּבַעוֹתִין וּפְקִיחָא דְעֵינִין
בזו האוזן של ז"א תלויות התפילות והבקשות, כי האוזן דז"א שומעת התפילות
וגורמת שז"א יפקח את עיניו ואז הוא מסתכל בעיני א"א ומשגיח בעין טובה על בני
ישראל. **הָדָא הוּא דְכֻתִּיב** וזה מה שכתוב (מלכים ב יט) **הִטָּה יְהוָה**
אֶזְנֶךָ וְשָׁמַע ואז **פָּקַח עֵינֶיךָ וַיֵּרְאֶה**. **הָא פֿלֵא בִּיה תְלִיין**
הרי הכל תלוי באוזן ז"א שאם ח"ו חוטאים עם ישראל יעלה קולם לאוזניו ויתמלא דינים
והופך פניו מא"א, אומנם כאשר יגיע קול התשובה והתפילה באוזן ז"א מסתכל ז"א בעיני

א"א וישגיח בעין טובה, והרחמים גוברים, נמצא התיקון והקלקול תלוי בז"א, וא"א אינו

משתנה כי תמיד הוא בבחינת רחמים פשוטים [ק"ז].

אור הרשב"י

הם העפעפיים הסוגרים עיני ז"א, ובהגיע הקול שם – נפתחים, הרי שהכל תלוי באזן. (ואומרו קאי אודנא, היינו לאפוקי אודנא דא"א שאין בה אלו העניינים שדברנו באזן ז"א), כי אזן העליונה אין הקולות והתפילות המגיעות שם פועלות בה, כי היא רחמים פשוטים ואינו משתנה. גם ע"י האזן של ז"א נפקחים עיניו, אבל א"א לעולם עיניו פקוחה. גם ע"י האזן נחתין תרין דמעין, ואין בא"א דמענות ח".ו. גם ע"י האזן נפקין מתרין נוקבין דחוטמא תננא ואשא, ואין בא"א תננא ואשא, אלא מחד – נפיק רוחא דחיי לז"א, ומחד – נפיק רוחא למלכא משיחא. גם ע"י האזן, הפה גור מליל מליו, והפה העליון אין אומר ואין דברים שלא זכה לו שום נביא, ולית מאן דידע רוחיה – בר איהו, כדאיתא באדר"ר. נמצא שאין לה פעולה לאזן דא"א בדברים אלו כלל. אבל הענין כי ז"א יש בו דינים ורחמים, וכאשר יחטא בעולם התחתון יעלה קולם לאזניו, ויתמלא דינים, והופך פניו מא"א. וכאשר יגיע הקול באזנו כי שבו בתשובה, יתקן ז"א עצמו לקבל א"א והרחמים גוברים. נמצא, כי התיקון והקלקול תלוי בז"א. כי כאשר יתקן עצמו ז"א, וזה ע"י קול צעקת התחתונים כי שבו מדרבם הרעה, יאיר אליו א"א ויסתכל בו בעין טובה, ויתבטלו הדינים. וההיפך ח"ו – בהיפך. נמצא

[ק"ז] פירוש זה כתבו רבנו האריז"ל בשער מאמרי רשב"י בסמוך לדיבור הקודם, וז"ל: "עוד אמר, כי באזן זו כלולים כל השלושה מוחין דבו"א, דקאי און קרי ביה שמייעה, ובשמייעה כלולים כולם. אם ב"נה – דכתיב דבר פי שמע עבדך (שמואל א ג, י), והיינו מבין. וכן פי שמעים אנחנו (מלכים ב יח, כו) – היינו מבינים, והיינו בינה. ואם חכמה – דכתיב (מלכים א ג, ט) ונתת לעבדך לב שמע – והיינו חכמה בל"ב נתיבות, וכדכתיב וה' נתן חכמה לשלמה (שם ה, כו). ואם דעת – כדכתיב שמע בני וקח אומרי (משלי ד, י). דקאי שמע על כרחך לא הוי לשון שמייעה, דאם כן שמע בני אמרי וקחם מבעי ליה. וכן אי אפשר לפרשו בלשון הבנה, דאיפכא הול"ל דקיחה קודמת. ולא הוי לשון קבלת דברים מטעמא קמא. אלא דע בני את אלהיך, וקח אמרי לעשותם. אי נמי דע בני את התורה, וקחם אליך. ודע וקח הכל אחד, כי היודע הדבר הרי הוא כלוקחו אצלו, והנכון הוא, דשמע בני היינו דעת, שהוא בן י"ה כנודע, אלא דקשה, דאמאי לא מיייתי מן שמע בני מוסר אביך (שם א, ח), ושמא דמצינן תצפן אתך (שם ב, א) היינו דעת דמלא לאדרין ואכסדראין, והרי חב"ד באזן, והם שלושה מוחין שבז"א. ואמר בקאי אודנא תלין צלותין ובעיתין ופקיחא דעינין,